De Levende Natuur 78 (1):15-15 (1975)

De Roodborsttapuit, een nieuwe broedvogel voor Vlieland

G. TH. DE ROOS

De Roodborsttapuit komt in Europa in veel biotopen voor, die ook door het Paapje worden bewoond, maar hij neigt in Europa naar drogere, zandige, of meer met struiken en verspreide bomen begroeide gebieden dan het Paapje. Voous (3) noemt als biotoop voor de soort: Een grote verscheidenheid van grasrijke, vlakke en heuvelachtige gebieden, natuurlijke en kunstmatige weiden, bosweiden, heidevelden, alpiene weiden en subalpiene struikvegetaties.

In ons land is de Roodborsttapuit een vrij schaarse broedvogel vnl. van duinen, heidevelden en grasland met struiken. Op Texel is hij een onregelmatige broedvogel (1). Op Terschelling broedt hij echter regelmatig.

Spaans (2) noemt de soort niet als broedvogel voor Vlieland. Wel was ze daar in het begin van de dertiger jaren doortrekker in zeer klein aantal van de tweede helft van september tot in de tweede helft van oktober, met als uiterste data 19 augustus en 24 oktober 1935, en in 1934 in april. Sedertdien zijn slechts vier waarnemingen bekend.

Op 6 juli 1974 werd door mij op Vlieland een mannetje Roodborsttapuit waargenomen met faeces in de bek. Het mannetje vloog uit een heideterrein, gelegen langs een door diepe greppels begrensd schelpenpad; de faeces werden afgestreken op een houten afrasteringspaal van een weiland aan de overzijde van het pad.

Dit duidde op een nest met jongen.

Op 8 augustus werd op dezelfde plaats een paartje Roodborsttapuiten alarmerend aangetroffen; wellicht waren er toen jongen in de buurt.

De vegetatie van het heideterrein bestaat hoofdzakelijk uit Struikheide en Gewone dopheide met verspreide kruipwilgenbosjes. De houten afrasteringspalen van het tegenoverliggende weiland werden door de vogels veelvuldig als uitkijkpost gebruikt.

De Roodborsttapuit bezit op vele plaatsen hogere uitkijkposten dan het Paapje: niet alleen de toppen van lage struiken, hekken en telefoondraden, maar ook de toppen van hoge bomen, vnl. van dikstammige dennen en eiken (3).

Hij is in vele gebieden van Europa en Azië een uitgesproken cultuurvolger.

Litteratuur:
1. Orden, Chr. van, 1963. Avifauna van Texel. Texelse Museumvereniging.
2. Spaans, A. L. en C. Swennen, 1968. De vogels van Vlieland. K.N.N.V. Wet Med. No. 75.
3. Voous, K. H., 1960. Atlas van de Europese vogels. Elsevier Amsterdam.